

Sygn. akt I Ns 183/18

POSTANOWIENIE

Dnia 01 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kurzynowska – Drzażdżewska

Protokolant: po. sekretarza sądowego Paulina Warchoła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2019 r.

sprawy z wniosku R. R. (1)

z udziałem S. R.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. Ustalić, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni R. R. (1) i uczestnika postępowania S. R. wchodzi:

1. równowartość samochodu osobowego marki A. 1 100 zł
2. równowartość samochodu osobowego marki V. (...) 850 zł
3. nożyce do cięcia żywoplotu bez wartości 4. lodówka E. E. (...) o wartości 650 zł
5. pralka marki S. (...) bubbel o wartości 1 000 zł 6. kuchnia elektryczno-gazowa o wartości 60 zł
7. odkurzacze x 2 o łącznej wartości 100zł
8. rama roweru męskiego o wartości 60 zł
9. naczynia szklane i kamionkowe o wartości 300 zł
10. naczynia metalowe(samowar i dzbanki) o wartości 250 zł
11. segment kuchenny- szafki wiszące i stojące o wartości 350 zł
12. stół kuchenny i 6 krzeseł o wartości 380 zł
13. segment pokojowy o wartości 500 zł
14. kanapa narożna o wartości 150zł
15. chodniki o wartości 60 zł
16. kwota pochodząca ze sprzedaży ciągnika U. w wysokości 14 000zł
17. płaskorzeźba gipsowa o wartości 300 zł
18. pilarki spalinowe o wartości 140 zł
19. siekiery bez wartości 20. kosa spalinowa bez wartości

21. kabina prysznicowa, sedes bez wartości
22. parasol ogrodowy o wartości 80 zł
23. prostownik o wartości 120 zł
24. roleta okienna niebieska o wartości 50 zł
25. huśtawka ogrodowa o wartości 100 zł
26. łóżko piętrowe z materacem o wartości 100 zł
27. piec c.o o wartości 1000 zł
28. okna plastikowe bez wartości
29. nasadzenia (krzewy, kwiaty) o wartości 400 zł

całość o łącznej wartości 22 100 zł (dwadzieścia dwa tysiące sto złotych).

II. Dokonać podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni R. R. (1) i uczestnika postępowania S. R. w ten sposób, iż na wyłączną własność wnioskodawczyni R. R. (1) przyznać składniki majątkowe wymienione w **ppkt 2,5,10,17 o wartości 2 400 zł**, zaś uczestnikowi S. R. składniki majątkowe wymienione w ppkt **1,3,4,6,7,8,9,11,12,13,14, 15,16,18,19,20,21,22,23,24,25,26,27,**

28,29 o wartości 19.700 zł.

III. Tytułem spłaty zasądzić od uczestnika postępowania S. R. na rzecz wnioskodawczyni R. R. (1) **kwotę 8 650 zł (osiem tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych)** płatną w terminie 30 dni od uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty.

IV. Nakazać uczestnikowi postępowania S. R., aby wydał wnioskodawczyni R. R. (1) przyznane jej składniki majątkowe wymienione w pkt 5,10,17 w terminie 30 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

V. Nie obciążać stron kosztami sądowymi.

Sygn. akt I Ns 183/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni – R. R. (1) – w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego, zgromadzonego w trakcie trwania ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej z uczestnikiem postępowania S. R., w skład którego to majątku wchodzi szereg ruchomości w postaci m.in. pieca c.o., pralki Samsung, lodówki E., kuchni elektryczno-gazowej, segmentu pokojowego, starodawnych naczyń, chodników, samochodu osobowego marki A., ciągnika U., kanapy narożnej, piły spalinowej, kosi spalinowej, siekier, parasola ogrodowego, płaskorzeźby „relief” i wielu innych przedmiotów – całość o wartości 32.010 zł Co do sposobu dokonania podziału mienia wspólnego wnioskodawczyni domagała się przyznania na wyłączną rzecz uczestnika postępowania wszystkich składników z zasądzeniem na jej rzecz odpowiedniej spłaty. Argumentowała przy tym, że powołane przez nią we wniosku składniki majątkowe stanowiły wyposażenie nieruchomości położonej w miejscowości (...)/2, gm. G., w której to miejscowości małżonkowie wspólnie zamieszkiwali, a którą to nieruchomość wnioskodawczyni opuściła wskutek stosowanej przeciwko niej przemocy i nadużywania alkoholu ze strony uczestnika postępowania. Wskazała, że nie jest zainteresowana nabyciem tychże składników, albowiem w efekcie wyłącznego użytkownika przez uczestnika postępowania mogły one zostać zdewastowane, zużyte lub sprzedane. Wnioskodawczyni wyjaśniła, że przed orzeczeniem rozvodu nabyła własność nieruchomości położonej przy ul. (...) w G. w zamian za dożycie

i osobistą, wyłączną opiekę nad osobą ciężko chorą, przy pomocy zaś znajomych i rodziny (świadczonej w formie pożyczek i darowizn) przeprowadziła tam powierzchniowy remont.

Uczestnik postępowania – S. R. – nie negując potrzeby dokonania podziału majątku, zakwestionował początkowo skład majątku wspólnego zainteresowanych, zaś w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu domagał się przyznania składników majątkowych na rzecz wnioskodawczyni ze stosowną spłatą na swoją rzecz. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał w szczególności, że wymienione w nieruchomości położonej w miejscowości (...)/2, gm. G. w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej elementy (takie jak okna, piec, kabina prysznicowa, sedes) stały się własnością Nadleśnictwa G., albowiem w trakcie trwania tejże wspólności uczestnik postępowania był głównym najemcą w/w mieszkania pozostającego w zarządzie Nadleśnictwa G. i obowiązany był do ponoszenia bieżących nakładów (prac) na wynajmowaną nieruchomość. Wyjaśnił, że część z powoływanych przez wnioskodawczynię przedmiotów została skradziona z wyłącznej winy wnioskodawczyni, sama zaś wnioskodawczyni miała niewielki wkład w gromadzenie majątku i utrzymanie gospodarstwa domowego. Ostatecznie uczestnik postępowania zgodził się z wartością składników majątkowych ustaloną przez biegłego sądowego z zakresu szacowania ruchomości.

Sąd ustalił co następuje:

Zainteresowani – R. R. (1) oraz S. R. – zawarli związek małżeński w dniu 22.06.1985 r. w P.. Wyrokiem z dnia 29.06.2016 r. w sprawie VI RC 107/16 Sąd Okręgowy w Olsztynie rozwiązał związek małżeński zainteresowanych.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 29.06.2016 r. - k. 6

W skład majątku wspólnego zainteresowanych, zgromadzonego w trakcie trwania ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej wchodzi:

1. równowartość samochodu osobowego marki A. 1 100 zł
2. równowartość samochodu osobowego marki V. (...) 850 zł
3. nożyce do cięcia żywopłotu bez wartości
4. łódzka E. E. (...) wartości 650 zł
5. pralka marki S. (...) bubbel o wartości 1 000 zł
6. kuchnia elektryczno-gazowa o wartości 60 zł
7. odkurzacze x 2 o łącznej wartości 100zł
8. rama roweru męskiego o wartości 60 zł
9. naczynia szklane i kamionkowe o wartości 300 zł
10. naczynia metalowe(samowar i dzbanki) o wartości 250 zł
11. segment kuchenny- szafki wiszące i stojące o wartości 350 zł
12. stół kuchenny i 6 krzeseł o wartości 380 zł
13. segment pokojowy o wartości 500 zł
14. kanapa narożna o wartości 150zł
15. chodniki o wartości 60 zł

16. kwota pochodząca ze sprzedaży ciągnika U. w wysokości 14 000zł

17. płaskorzeźba gipsowa o wartości 300 zł

18. pilarki spalinowe o wartości 140 zł

19. siekiery bez wartości

20. kosa spalinowa bez wartości

21. kabina prysznicowa, sedes bez wartości

22. parasol ogrodowy o wartości 80 zł

23. prostownik o wartości 120 zł

24. roleta okienna niebieska o wartości 50 zł

25. huśtawka ogrodowa o wartości 100 zł

26. łóżko piętrowe z materacem o wartości 100 zł

27. piec c.o. o wartości 1000 zł

28. okna plastikowe bez wartości

29. nasadzenia (krzewy, kwiaty) o wartości 400 zł

dowód: informacyjne słuchanie zainteresowanych – k. 19-19v,

umowa sprzedaży samochodu – k. 28,

faktura VAT z dnia 18.08.2012 r. – k. 29,

faktura VAT z dnia 12.10.2010 r. – k. 31,

zeznania świadka R. R. – k. 78-79, 264v,

opinia biegłego sądowego R. S. – k. 159-174,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. S. – k. 205-207,

zeznania wnioskodawczyni – k. 251-251v,

zeznania uczestnika – k. 251v-252,

zeznania świadka Ł. R. – k. 264-264v.

W trakcie trwania wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej zainteresowani mieszkali w nieruchomości, położonej w miejscowości (...)/2, gmina G., zapisanej w księdze wieczystej nr (...) znajdującej się w zarządzie Lasów Państwowych (Nadleśnictwa G.). Uprawnienie do zamieszkiwania w w/w lokalu wynikało z umowy najmu, jaką uczestnik postępowania S. R. zawarł ze swoim pracodawcą – Nadleśnictwem G. w dniu 10.05.1992 r., 1.02.1995 r., 3.11.2008 r., 22.03.2010 r. (zmienianej aneksami z dnia 13.01.2011 r., 28.02.2011 r., 28.02.2013 r., 18.03.2014 r.), oraz w dniu 23.09.2015 r. Do wspólnego zamieszkiwania w lokalu zostali zgłoszeni: ówczynie żona (wnioskodawczyni) oraz dzieci zainteresowanych. Zgodnie z umową najmu najemca zobowiązał się do ponoszenia nakładów na

zajmowany lokal oraz pomieszczenia przynależne do lokalu i budynki, w szczególności do naprawy i konserwacji podłóg, okien i drzwi, pieców, przynależnych odpływowych urządzeń sanitarnych itp.

W dniu 20.01.2017 r. (po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej) doszło do zawarcia umowy sprzedaży w/w lokalu mieszkalnego w związku z uprawnieniami uczestnika postępowania do ulgi przy zakupie lokalu z zasobów Lasów Państwowych i przysługującego mu prawa do skorzystania z pierwszeństwa nabycia nieruchomości.

dowód: wykaz nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży – k. 39,

wyciąg z operatu szacunkowego – k. 40,

zaświadczenie z dnia 11.10.2016 r. – k. 41,

zawiadomienie z dnia 18.10.2016 r. – k. 42-44,

oświadczenie uczestnika z dnia 10.11.2016 r. – k. 45,

porozumienie z dnia 20.01.2017 r. – k. 49-50,

akt notarialny z dnia 20.01.2017 r. – k. 52,

umowy najmu wraz z aneksami – k. 224-233, 235-245.

Wyrokiem z dnia 29.08.2014 r. Sąd Rejonowy w Giżycku II Wydział Karny, sygn. akt II K 615/13 uznał oskarżonego o znęcenie się psychiczne i fizyczne uczestnika postępowania S. R. nad swoją żoną R. R. (1) – za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 207 §1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 40 stawem dziennych przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 zł.

dowód: wyrok SR w Giżycku z dnia 29.08.2014 r. – k.

Wskutek stosowanej wobec wnioskodawczynie przemocy ze strony uczestnika postępowania i nadużywania alkoholu przez w/w, wnioskodawczynie w roku 2014 wyprowadziła się z wówczas wynajmowanego przez uczestnika mieszkania zakładowego, nie zabierając żadnych z elementów wyposażenia mieszkania itp.

W dniu 27.04.2015 r. doszło do zawarcia umowy o dożywocie pomiędzy wnioskodawczynią a T. H., Rep. A (...). Zgodnie z umową T. H. przeniósł na rzecz wnioskodawczynie w zamian za dożywotnie utrzymanie własność zabudowanej nieruchomości, zapisanej w księdze wieczystej nr (...), wnioskodawczynie zaś zobowiązała się do dostarczania mu wyżywienia, ubrania, mieszkania, światła i opału oraz zapewnienia odpowiedniej pomocy i pielęgnowania w chorobie oraz sprawienia własnym kosztem pogrzebu. Wnioskodawczynie sprawowała opiekę nad uprawnionym z tytułu dożywocia samodzielnie i wyłącznie osobiście, bez pomocy uczestnika postępowania. Jednocześnie korzystając z pomocy osób trzecich świadczonej w formie darowizn i pożyczek wnioskodawczynie wykonała powierzchowny remont w/w nieruchomości. W szczególności wnioskodawczynie wyposażyła mieszkanie w lodówkę, telewizor, stół, szafę, garnek elektryczny, kuchenkę elektryczną, komodę pokojową, mały segment kuchenny oraz kafelki podłogowe. W w/w nieruchomości wnioskodawczynie mieszka do chwili obecnej.

dowód: zeznania wnioskodawczynie – k. k. 251-251v,

akt notarialny z dnia 27.04.2015 r. – k. 74-77,

umowa użyczenia z dnia 23.05.2015 r. – k. 98,

dokumentacja fotograficzna – k. 101-106,

zeznania świadka E. J. – k. 143-144,

zeznania świadka G. J. – k. 144,

oświadczenie z dnia 16.07.2016 r. – k. 85.

W trakcie trwania wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej i wspólnego zamieszkiwania w nieruchomości położonej w (...)/2, gm. G., zainteresowani dokonali szeregu prac remontowo-budowlanych z majątku wspólnego, w szczególności w zakresie wymiany pieca i okien.

dowód: okoliczności bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej okres trwania pomiędzy zainteresowanymi wspólności ustawowej małżeńskiej oraz fakt wspólnego zamieszkiwania małżonków w nieruchomości położonej w miejscowości (...)/2, gm. G., fakt dokonywania bieżących prac remontowych w tejże nieruchomości, a także nabycie przez uczestnika postępowania prawa własności w/w mieszkania zakładowego, wreszcie obecna sytuacja zainteresowanych – wynika to z twierdzeń zainteresowanych oraz bezsprzecznych dokumentów – nie kwestionowała ich zresztą żadna ze stron. Ostatecznie poza sporem pozostały także wartości składników majątkowych, podlegających wycenieniu przez biegłego sądowego z zakresu nieruchomości R. S., z wyjątkami omówionymi poniżej. Nadmienić należy, że Sąd działając z urzędu nie dopatrywał się nieprawidłowości w przedmiotowej opinii biegłego, wobec czego uznał, iż zasługuje ona na uwzględnienie, a przy tym jest fachowa i logiczna, wnioski zaś w niej zawarte należą do uzasadnionych.

Kwestie sporne w niniejszej sprawie to przynależność do majątku wspólnego poszczególnych składników oraz wykluczające się wzajemnie wnioski zainteresowanych dotyczące sposobu podziału majątku. Kwestią sporną okazała się także wartość niektórych z nieruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego. Spornymi w konsekwencji pozostały także kwestie dotyczące stosownych rozliczeń między zainteresowanymi.

Sąd – rozważając pierwszą z kwestii spornych, tj. przynależności poszczególnych nieruchomości do majątku wspólnego – oparł się zarówno na fakcie przyznania przez strony, że dane nieruchomości wchodziły w skład majątku wspólnego, co znajdowało potwierdzenie w pismach procesowych, stanowiskach prezentowanych na rozprawie jak i faktycznie okazanych poszczególnych nieruchomościach podczas oględzin, dokonywanych przez biegłego, wyceniającego te przedmioty. Skład majątku, który ma być przedmiotem podziału majątku, sąd ustala w zasadzie na podstawie wyjaśnień uczestników, jeśli jednak zachodzą w tym względzie sprzeczności, rzeczą Sądu jest ich wyjaśnienie. (tak SN w orzeczeniu z dn. 11.03.1985r., sygn. III CRN 52/85). W realiach niniejszej sprawy wyjaśnienia stron, co do składu majątku wspólnego w zakresie nieruchomości były częściowo sprzeczne, w szczególności dotyczyło to przedmiotów, które, co wynikało z prezentowanych stanowisk w toku postępowania, zostały zbyte bądź zniszczone w sposób uniemożliwiający ich dalsze użytkowanie albo stały się własnością Nadleśnictwa G.. Ostatecznie zatem kluczową rolę w tym zakresie miała treść opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości R. S., która to opinia została sporządzona na podstawie przedmiotów okazanych mu podczas oględzin lub w stosunku do których biegły uzyskał wystarczające do wyszacowania informacje (z akt lub od stron uczestniczących w oględzinach). Zgodne oświadczenia stron co do przynależności poszczególnych składników majątkowych do majątku wspólnego znalazły odzwierciedlenie w treści protokołu z czynności oględzin nieruchomości majątku wspólnego zainteresowanych, którzy osobiście uczestniczyli w oględzinach i złożyli podpis pod protokołem z czynności oględzin nieruchomości. I tak Sąd uznał owe zgodne oświadczenia stron o współwłasności składników objętych postanowieniem tutaj. Sądu w ppkt 3-15 oraz 17-28. Co do powyższych składników ani wnioskodawczyni, ani uczestnik postępowania nie zgłaszali zastrzeżeń tak co do stanu posiadania tychże rzeczy, jak i nabycia ich w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej. Te zatem przedmioty bezspornie stanowią elementy majątku wspólnego. Niewątpliwie również pojazdy marki A. oraz V. (...) zostały nabyte przez małżonków w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej, przy czym w odniesieniu do tychże składników uwzględnić należało, że pojazd marki V. (...) został sprzedany przez wnioskodawczynię (vide: k. 28), pojazd marki A. zaś został zełomowany (wartość rezydualna określona przez biegłego sądowego na kwotę 1.100 zł), stąd majątkiem wspólnym zainteresowanych objęta jest równowartość tych

samochodów, nie zaś owe samochody. Bezsprzecznie również w ślad za zgodnymi twierdzeniami zainteresowanych w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej został zakupiony ciągnik U., przy czym w roku 2014 został on sprzedany za kwotę 14.000 zł, stąd majątkiem wspólnym objęta jest w/w kwota. W tym miejscu wskazać należy, że w odniesieniu do kwoty uzyskanej ze sprzedaży ciągnika U. uczestnik postępowania podnosił, że została ona przeznaczona na zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny (naukę syna), a to z uwagi na niepartycypowanie w kosztach utrzymania dzieci przez wnioskodawczynię. To z kolei w ocenie uczestnika miałyby wyłączać ową kwotę z podziału pomiędzy zainteresowanymi. Podnieść należy jednak, że niezależnie od tego na ile wnioskodawczyni wywiązywała się z obowiązku alimentacji, to w/w składnik został zakupiony w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej z majątku wspólnego zainteresowanych. Nie można zatem uznać, że wnioskodawczyni nie może mieć swego udziału w kwocie uzyskanej ze sprzedaży tegoż składnika majątku wspólnego. Wreszcie, jako składnik majątku wspólnego Sąd uwzględnił również nasadzenia (kwiaty, krzewy) o wartości 400 zł, albowiem niewątpliwie wnioskodawczyni dokonywała prac we wskazanym zakresie, Sąd zaś dał wiarę wnioskodawczyni co do wartości owego składnika. W kontekście powyższego Sąd dostrzegł również, że sporny komplet sztućców w walizce nie został okazany przez zainteresowanych w trakcie czynności oględzin ruchomości. W odniesieniu do tego składnika zauważyć należało, że zostały one przekazane na rzecz świadka R. R., co wynika wprost z jego twierdzeń (vide: k. 78-79), ze stanowiska zaś zainteresowanych prezentowanego w sprawie wynika wprost, że składniki majątkowe przekazane na rzecz dzieci mają być wyłączone z podziału majątku. Odnosząc się do twierdzeń uczestnika postępowania co do tego, że ulepszenia w wynajmowanym przez byłych małżonków lokalu (wymiana pieca, wymiana okien) przeszły na własność Nadleśnictwa G. wskazać należy, że w umowie najmu zawartej z uczestnikiem postępowania nie przewidziano, by wszelkie ulepszenia i nakłady przechodziły na własność wynajmującego bez zwrotu wydatków na rzecz najemcy, obowiązkiem zaś najemcy było ponoszenie nakładów na zajmowany lokal oraz na pomieszczenia przynależne do lokalu i budynku. Z tych względów Sąd uznał, że piec c.o. oraz okna wchodzą, wbrew twierdzeniom uczestnika postępowania w skład majątku wspólnego małżonków, zważywszy przy tym na okoliczność, że ich montaż miał miejsce w trakcie trwania wspólności ustawowej majątkowej.

Zgodnie z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c., sąd z urzędu ustala skład i wartość majątku ulegającego podziałowi. Z tymi kwestiami powiązana jest ściśle problematyka sposobu podziału, dopłat i spłat (art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.c. i art. 211- 212 k.c.).

W ślad za treścią w/w przepisów Sąd w realiach niniejszej sprawy ustalał, czy w skład majątku wspólnego wchodzi również prawo najmu (bądź ekspektatywy) nieruchomości położonej w (...) /2 nabytej przez uczestnika postępowania po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, a w której to małżonkowie wspólnie zamieszkiwani (w okresie najmu tej nieruchomości od Nadleśnictwa G.). Początkowo wnioskodawczyni domagała się wyceny tegoż mieszkania, przy czym później ów wniosek cofnęła, niemniej Sąd i tak zważywszy na treść art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. obowiązany był tę kwestię rozstrzygnąć. Sąd zważył, że co do zasady w orzecznictwie oraz doktrynie za utrwalony należy uważać pogląd, iż prawo najmu lokalu stanowi składnik majątku wspólnego małżonków i podlega rozliczeniu przy podziale tego majątku. Jego wartość odpowiada różnicy pomiędzy czynszem opłacanym a czynszem wolnym, z uwzględnieniem, w konkretnych okolicznościach, okresu prawdopodobnego trwania stosunku najmu (por. uchwała SN z 09.05.2008r., III CZP 33/08, OSNC 2009/6/86). Sąd uznał jednak, iż najem analizowany w tej konkretnej sprawie dotyczył mieszkania zakładowego, co wynika wprost z nadesłanych dokumentów z Nadleśnictwa G. dot. umów najmu zawieranych z uczestnikiem postępowania. S. R. zawarł ze swoim pracodawcą – Nadleśnictwem G. umowy najmu w/w nieruchomości w dniu 10.05.1992 r., 1.02.1995 r., 3.11.2008 r., 22.03.2010 r. (zmienianej aneksami z dnia 13.01.2011 r., 28.02.2011 r., 28.02.2013 r., 18.03.2014 r.), oraz w dniu 23.09.2015 r. Do zawieranych początkowo umów najmu zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 10.04.1974 r. Prawo lokalowe (Dz.U. 1987 r., nr 30, poz. 165). Zgodnie z art. 10 ust. 3 powyższej ustawy, małżonkowie wspólnie zajmujący lokal mieszkalny są z mocy prawa najemcami tego lokalu, chociażby umowa została zawarta tylko przez jednego z nich lub przydział lokalu pozostającego w dyspozycji terenowego organu administracji państwowej nastąpił na rzecz jednego z małżonków. Przepis ten – z mocy art. 56 ust. 3 w/w ustawy nie miał jednak zastosowania do mieszkań zakładowych. Z art. 55-57 Prawa lokalowego wynikało, że stosunek prawny najmu takich mieszkań, uregulowany był odmiennie od zwykłego najmu, a jego stronami był pracownik i zakład pracy. Cel tych regulacji był uzasadniony tym, iż najem mieszkań zakładowych

był z natury rzeczy stosunkiem prawnym związanym ze stosunkiem pracy najemcy i miał zabezpieczać przede wszystkim potrzeby mieszkaniowe pracownika. Na gruncie powołanych przepisów został wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż można zaliczyć najem mieszkania zakładowego, przydzielonego jednemu z małżonków, do jego prawa niezbywalnego w rozumieniu art. 33 pkt 5 kro, a więc należącego do majątku odrębnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28.10.2003r., I CK 231/02, LEX nr 1129305. Sąd zważył, iż od daty nawiązania stosunku najmu mieszkania zakładowego do daty ustania wspólności ustawowej w niniejszej sprawie stan prawny ulegał zmianie. Z dniem 12.11.1994 r. weszła w życie ustawa z 02.07.1994r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. nr 105, poz. 509) i równocześnie utraciło moc Prawo lokalowe z 1974 roku. Nowa ustawa nie zawierała regulacji dotyczących mieszkań zakładowych, zaś zgodnie z art. 7 tej ustawy małżonkowie wspólnie zajmujący lokal są z mocy prawa najemcami tego lokalu, chociażby umowa najmu została zawarta tylko przez jednego z nich. Jednocześnie - w myśl art. 55 ustawy - jej przepisy stosowało się do najmu nawiązanego przed dniem jej wejścia w życie, co mogło sugerować, iż art. 7 ustawy o najmie lokali ma zastosowanie również do każdego stosunku najmu nawiązanego pod rządem Prawa lokalowego z 1974 r., w tym mieszkania zakładowego. Sąd Najwyższy wskazał w uchwale z dnia 01.04.2011 r. w sprawie III CZP 11/11 (OSNC 2011/12/31), że art. 7 ustawy z 02.07.1994r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych nie miał zastosowania do najmu mieszkania zakładowego, nawiązanego na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy z 10.04.1974 r. Prawo lokalowe. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał m.in, iż przepisem szczególnym był art. 55 ust. 2 ustawy o najmie lokali, stanowiący, że umowy najmu zawarte na podstawie ustawy, o której mowa w art. 67 pkt 2, pozostają w mocy. Podzielając w zupełności przytoczone stanowiska Sądu Najwyższego Sąd zważył, że ustawa z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 i Nr 162, poz. 1119, z 1999 r. Nr 111, poz. 1281, z 2000 r. Nr 3, poz. 46, Nr 5, poz. 67, Nr 83, poz. 946, Nr 88, poz. 988, Nr 95, poz. 1041 i Nr 122, poz. 1317 oraz z 2001 r. Nr 4, poz. 27 i Nr 32, poz. 386) utraciła moc z dniem 10.07.2001 r. wskutek wejścia w życie ustawy z 21.06.2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2001.71.733). Ustawa ta wprowadziła do Kodeksu cywilnego art. 680¹ § 1 stanowiący, iż małżonkowie bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe są najemcami lokalu, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa. Jeżeli między małżonkami istnieje rozdzielnosc majątkowa, do wspólności najmu stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności ustawowej. W dacie ustania wspólności ustawowej stron w lipcu 2016 r. obowiązywał zatem zacytowany wyżej przepis art. 680¹ § 1 kc, uzależniający wspólność prawa najmu od celu nawiązania stosunku najmu, tj. zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych założonej przez małżonków rodziny. Mając na uwadze stan prawny obowiązujący w dacie ustania wspólności majątkowej małżeńskiej w niniejszej sprawie trzeba było zatem poddać analizie zagadnienie, czy prawo najmu lokalu zakładowego w (...) /2 wchodziło w skład majątku wspólnego stron. W doktrynie podkreśla się, że art. 680¹ § 1 zdanie pierwsze k.c. nie działa wstecz, a przynależność prawa najmu powstałego przed dniem wejścia w życie ustawy o ochronie praw lokatorów do majątku wspólnego małżonków jest oceniana na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. sprzed okresu obowiązywania art. 680¹ k.c. (por. Grzegorz Koziół, Komentarz do art. 680 kc, LEX). Podzielając przytoczone stanowisko Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 3 kc ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu. W ocenie Sądu o przynależności do majątku wspólnego małżonków prawa najmu mieszkania zakładowego rozstrzygają przepisy obowiązujące w dacie uzyskania tego prawa. Skutek taki następuje z mocy prawa i stanowi rezultat wynikający z samej istoty ustawowej wspólności majątkowej. Z omówionych powyżej przepisów Prawa lokalowego wynikało, iż art. 10 ust. 3 wyrażający zasadę, że małżonkowie wspólnie zajmujący lokal mieszkalny są z mocy prawa najemcami tego lokalu, chociażby umowa najmu została zawarta tylko przez jednego z nich, nie miał zastosowania wobec mieszkań zakładowych, na mocy art. 56 ust.3 ustawy. Wejście prawa najmu lokalu zakładowego w roku 1988 do majątku odrębnego uczestnika nastąpiło zatem z mocy prawa i w konsekwencji nie mogło stanowić składnika majątku wspólnego małżeńskiego stron. W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie nie badał również wysokości czynszu rynkowego możliwego do osiągnięcia za najem lokali. Odniesie należało się również do tego, czy w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika mogła wchodzić ekspektatywa nabycia na własność w/w nieruchomości z uwagi na fakt przyznania uczestnikowi S. R. w trakcie trwania związku małżeńskiego lokalu mieszkalnego od Nadleśnictwa. W orzecznictwie i doktrynie definiuje się ekspektatywę (oczekiwanie prawne) jako swego rodzaju uprawnienie polegające na tym, że związane z nią uprawnienia mogą w

określonym momencie ulegać przekształceniu w konkretne prawo wspólne. Jeśli oczekiwanie prawne powstało w ramach ustawowej wspólności małżeńskiej, wyrastające ze wspólnego oczekiwania, to konkretne prawo, nawet nabyte po ustaniu wspólności majątkowej, zostaje nabyte „na prawie wspólności ustawowej”. Jak już wyżej wspomniano, wywiedzione ze wspólności prawa najmu lokalu oczekiwanie prawne nie mogło stanowić majątku wspólnego stron, bowiem najem dotyczył mieszkania zakładowego i stanowił majątek odrębny uczestnika. Niezależnie od powyższego trzeba było zważyć, iż art. 40 a ust. 4 i 5 ustawy z dnia 28.09.1991r. o lasach (Dz. U. nr 101, poz. 444) wprowadzał możliwość preferencyjnego nabycia lokali oraz pierwszeństwo w ich nabyciu dla pracowników i byłych pracowników Lasów Państwowych, co do lokali, których są najemcami i w których mieszkają. Przepis ten miał zastosowanie również do osób bliskich pozostałych po pracownikach (w tym małżonków), które w dniu ich śmierci zamieszkiwały razem z nimi i nadal w tych lokalach zamieszkują. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie możliwości nabycia lokalu po cenie obniżonej nie można było kwalifikować jako ekspektatywy. Aby możliwość preferencyjnego nabycia lokalu przekształciła się w podlegające ochronie uprawnienie, musiało zostać spełnionych kilka przesłanek, jak: ogłoszenie wykazu lokali w Biuletynie Lasów Państwowych, zawiadomienie na piśmie osobę uprawnioną do pierwszeństwa nabycia takiego lokalu, złożenie odpowiedniego wniosku (vide: Rozporządzenie Ministra Ochrony (...) z 09.04/1998r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu sprzedaży lokali i gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie oraz kryteriów kwalifikowania ich jako nieprzydatne Lasom Państwowym, a także trybu przeprowadzania przetargu ograniczonego (Dz. U. 1998.52.327). Zawiadomienie uczestnika nastąpiło w piśmie z dnia 18.10.2016 r. (po rozwodzie), a zatem dopiero po tej dacie ziściły się przesłanki powstania uprawnienia, które podlega ochronie i którego wartość da się ustalić. Zatem i z tych powodów ustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodzi ekspektatywa, nie mogło podlegać uwzględnieniu. Brak było podstaw do przyjęcia, iż zawierając umowę sprzedaży nieruchomości pominięto uprawnienie wnioskodawczyni do ich preferencyjnego nabycia. Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do wniosku, iż ewentualne ustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodzi nieruchomość położona w miejscowości (...)/2, bądź ekspektatywa, czy też prawo najmu nieruchomości nie mogły zostać uwzględnione.

Dalej zważyć należało na twierdzenia uczestnika postępowania co do tego, że podziałowi w niniejszej sprawie winien podlegać majątek wnioskodawczyni zgromadzony przy ul. (...) w G. (w obecnym miejscu zamieszkania wnioskodawczyni). W dniu 27.04.2015 r. (w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej) doszło do zawarcia umowy o dożywocie pomiędzy wnioskodawczynią a T. H., Rep. A (...). Zgodnie z umową T. H. przeniósł na rzecz wnioskodawczyni w zamian za dożywotnie utrzymanie własność zabudowanej nieruchomości położonej przy ul. (...) w G., zapisanej w księdze wieczystej nr (...), wnioskodawczyni zaś zobowiązała się do dostarczania mu wyżywienia, ubrania, mieszkania, światła i opału oraz zapewnienia odpowiedniej pomocy i pielęgnowania w chorobie oraz sprawienia własnym kosztem pogrzebu. W powyższym kontekście wskazać należy, że art. 33 k.r.o. wlicza szereg podstaw nabycia do majątku osobistego, których jednak wspólną cechą jest nieodpłatność i to samo źródło przysporzenia, jakim jest majątek przysparzającego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.11.2010 r., II CSK 274/10, LEX nr 707865). W tym zakresie na tle ugruntowanego już orzecznictwa i poglądów nauki nie może być żadnych wątpliwości, że nabycie nieruchomości w drodze dożywocia nie jest czynnością nieodpłatną. Wynika to z oczywistego faktu obciążenia przysporzonego określonymi obowiązkami o charakterze majątkowym, których treścią jest nie tylko znoszenie ale także czynienie kosztem własnego majątku. Wskazać należy na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1989 r., III CZP 80/89, zgodnie z którą własność nieruchomości nabytej przez jedno z małżonków w zmian za dożywocie ze wspólnie osiągniętych dochodów w czasie trwania wspólności ustawowej wchodzi do dorobku małżonków. Takie rozumowanie jest jednak uprawnione pod warunkiem, że w konkretnym stanie faktycznym rzeczywiście zawarta umowa dożywocia obciąża majątek wspólny. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia. Zauważyć należy, że umowa o dożywocie została zawarta w 2015 r., a zatem wprawdzie w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej, lecz po tym jak wnioskodawczyni wyprowadziła się ze wspólnie zajmowanej nieruchomości położonej w (...)/2 i już od wielu lat w niej nie zamieszkiwała. Zauważyć należy, że wnioskodawczyni przyjęła na siebie ciężar całkowitego utrzymania uprawnionego z tytułu umowy dożywocia. Wnioskodawczyni sama wskazywała, że nie tylko zносиła zamieszkiwanie T. H. w przekazanej jej nieruchomości, ale jeszcze dokonywała zakupów, zapewniła mu pomoc medyczną, poświęcała swój czas i pieniądze. Ze stanowiska uczestnika postępowania S. R. wynika wprost, że nie miał on żadnego wkładu w zawartą przez wnioskodawczynię umowę dożywocia. Realizowanie umowy dożywocia ograniczało się zatem wyłącznie do osobistych starań wnioskodawczyni. Wszelkie zatem wydatki z tytułu umowy

dożywocia nie mogły pochodzić z majątku wspólnego małżonków, zważywszy przy tym na fakt, że od samego początku trwania umowy wnioskodawczyni faktycznie nie prowadziła już wspólnego gospodarstwa domowego z uczestnikiem postępowania i już przed zawarciem umowy dożywocia kilka lat nie mieszkała z uczestnikiem postępowania. Taka forma realizacji umowy dożywocia jak w przedmiotowej sprawie nie uprawniała tut. Sądu do uwzględnienia nieruchomości położonej przy ul. (...) w G. przy ustalaniu składu majątku wspólnego byłych małżonków. Podobnie nie podlegał uwzględnieniu majątek zgromadzony przez wnioskodawczynię w w/w nieruchomości. Pochodził on bowiem w części z darowizn udzielonych wnioskodawczyni przez rodzinę wnioskodawczyni, a zatem zgodnie z art. 49 § 1 k.r.o. nie wchodzi one w skład majątku wspólnego. W pozostałej części zaś wnioskodawczyni samodzielnie gromadziła podstawowe przedmioty niezbędne do normalnego funkcjonowania, pożyczając potrzebne jej elementy wyposażenia. Zauważyć należy, że wnioskodawczyni opuściła nieruchomość położoną w K. wskutek stosowanej przez uczestnika postępowania przemocy i nie zabrała z nieruchomości niczego, trudno zatem byłoby uznać za darowane i pożyczone jej składniki za majątek wspólny małżonków.

W świetle powyższego Sąd stanął na stanowisku, iż wyłącznie przedmioty szczegółowo określone w pkt I postanowienia stanowią majątek wspólny zainteresowanych, podlegający podziałowi w ramach niniejszej sprawy.

Kolejną kwestią sporną pomiędzy zainteresowanymi były wzajemnie wykluczające się wnioski o przyznanie poszczególnych przedmiotów konkretnym stronom. Najkrócej ujmując wnioskodawczyni domagała się przyznania wszystkich składników na rzecz uczestnika postępowania z odpowiednią spłatą, uczestnik zaś wniósł o przyznanie składników majątkowych na rzecz wnioskodawczyni ze stosowną spłatą na swoją rzecz. Mając na uwadze skłócenie stron, widoczne już w pismach procesowych, ale ujawniające się w dwójnasób dopiero podczas bezpośrednich kontaktów na rozprawach (niechęć zawarcia proponowanej przez tut. Sąd ugody), Sąd stanął na stanowisku, iż jedynym rozsądnym sposobem dokonania podziału majątku będzie przydzielenie poszczególnych przedmiotów z uwzględnieniem obiektywnych kryteriów słuszności i zasad współżycia społecznego, odsuwając nieco na bok same wnioski zainteresowanych. Stąd też Sąd uwzględnił przede wszystkim fakt, że większość ze składników majątku wspólnego małżonków stanowi wyposażenie nieruchomości położonej w (...)/2, nieruchomość ta zaś została wykupiona po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej przez uczestnika postępowania i stanowi obecnie centrum spraw życiowych uczestnika postępowania. W efekcie powyższego Sąd stanął na stanowisku, iż racjonalnym i słusznym będzie przyznanie uczestnikowi postępowania składników opisanych w ppkt 1,3,4,6,7,8,9,11,12,13,14, 15,16,18,19,20,21,22,23,24,25,26,27,

28,29, co umożliwi uczestnikowi spokojne funkcjonowanie w zajmowanej przez niego nieruchomości. Jednocześnie uwzględniając powyższą argumentację Sąd uznał, iż wnioskodawczyni winna otrzymać nieruchomości opisane w ppkt 2,5,10,17. Przy tym nie uszły uwadze tut. Sądu deklarowane w toku postępowania przez uczestnika postępowania zamiary przekazania na rzecz wnioskodawczyni składników opisanych w ppkt 10 i 17 (vide: k. 57-58). Podobnie na rzecz wnioskodawczyni przyznano składnik opisany w ppkt 5 (pralka), albowiem konsekwentnie kwestionowała cenę tegoż składnika. Jednocześnie nabycie tejże pralki umożliwi wnioskodawczyni normalne funkcjonowanie. Wreszcie również równowartość samochodu osobowego marki V. (...) należało przyznać na rzecz wnioskodawczyni, a to z uwagi na to, że pojazdem tym posługiwała się wyłącznie wnioskodawczyni. Konsekwencją stanowiska Sądu są rozstrzygnięcia zawarte w pkt II sentencji postanowienia.

Zgodnie z art. 567 § 1 k.p.c. w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Jednocześnie zgodnie z § 3 w/w artykułu do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, a zwłaszcza do odrębnego postępowania w sprawach wymienionych w paragrafie pierwszym stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku.

Stosownie do art. 212 § 1 i § 2 k.c., jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia Sądu przez podział rzeczy lub też przyznanie jej jednemu ze współwłaścicieli, to jednocześnie nakładany jest obowiązek dopłaty celem wyrównania wartości przysługującego udziału, bądź też spłaty pozostałych.

Dokonując rozliczenia wartościowego majątku wspólnego zainteresowanych Sąd uwzględnił wartości składników ruchomych ustalone przez biegłego sądowego R. S., przy czym co do wartości pralki Sąd przyjął wartość 1.000 zł (albowiem była ona konsekwentnie kwestionowana przez wnioskodawczynię). Uczestnik postępowania zgodził się z wartościami określonymi przez biegłego sądowego. Wnioskodawczyni nie zgodziła się częściowo z ową opinią, kwestionując prawidłowość wyceny sporządzonej przez biegłego sądowego i wskazując, że składniki podlegające wycenie przedstawiają wyższą wartość. Twierdzenia wnioskodawczyni w tym zakresie nie mogły podlegać uwzględnieniu, a to w świetle logicznych i spójnych twierdzeń biegłego sądowego prezentowanych ustnie na rozprawie, zeznań świadków – synów zainteresowanych oraz przez wzgląd na doświadczenie życiowe Sądu. W szczególności wskazać należy, że samochód A., wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni nie mógł przedstawiać takiej wartości, jaką sugerowała wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni stanowczo podnosiła, że do czasu ustania wspólności majątkowej między małżonkami samochód był na tyle sprawny, że jego wartość mogła wynosić 10.000 zł. Wskazywała, że uczestnik postępowania przyjechał nim na wesele syna do R. w dniu 13.08.2016 r. Tymczasem z zeznań świadków Ł. R. i R. R. jednoznacznie wynika, że samochód już wówczas nadawał się do zezłomowania (był uszkodzony już przed weselem przyczepą leśną i później także był wypadkowy), w samym zaś dniu wesele był skręcany na wkręty (vide: k. 264v). Stanowczo również wnioskodawczyni kwestionowała cenę roweru, wskazując, że jego wartość opiewa na kwotę 1.000 zł, podczas gdy już z opinii biegłego sądowego R. S. wynika, że rower jest zniszczony i została tylko rama, co zostało współbrzmiało potwierdzone również przez świadków Ł. R. i R. R.. To samo dotyczy także parasola ogrodowego, według wnioskodawczyni wartego 300 zł, który w jej ocenie do 2017 r. był nowy, zapakowany w opakowaniu oryginalnym. Biegły sądowy w odniesieniu do tego składnika wskazał, że parasol ogrodowy jest zepsuty, co widać wszak wprost na zdjęciu nr 22 z k. 172 akt. To z kolei koreluje z zeznaniami świadków Ł. R. i R. R., z których wynika, że parasol jest połamany i nie zwija się prawidłowo. Podkreślić należy, że zeznania świadków korespondują we wskazanym zakresie z ustaleniami poczynionymi przez biegłego sądowego R. S., a zatem Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania. Zaakcentować należy, że sprzęt używany na co dzień ulega sukcesywnemu zniszczeniu i amortyzacji. Przy dużej dostępności towarów na rynku trudno byłoby osiągnąć za dziesięcioletni sprzęt (a często i starszy) ceny, które proponowała wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni oceniła sporządzoną w sprawie opinię dość wybiórczo, tymczasem Sąd ową opinię biegłego w pełni podziela, albowiem jest logiczna i spójna, wnioski zaś w niej zawarte należą do uzasadnione (zwłaszcza w opinii uzupełniającej biegłego). Podkreślić należy, że wycena sporządzona przez biegłego została dokonana według stanu na dzień ustania wspólności ustawowej małżeńskiej (tj. 21.07.2016 r.), a według cen aktualnych, a zatem zgodnie z metodologią szacowania stosowaną w takich sprawach jak przedmiotowa. W realiach niniejszej sprawy Sąd wziął pod uwagę wartości składników ruchomych ustalone przez biegłego sądowego (z wyjątkiem pralki o przyjętej przez Sąd wartości 1000 zł), a także wartość nasadzeń i kwot uzyskanych ze sprzedaży ciągnika U. i zezłomowania pojazdów A. i V. (...), w efekcie czego uzyskując 22.100 zł, jako kwotę podlegającą rozliczeniu między zainteresowanymi. Spłata na rzecz wnioskodawczyni wyniosła zatem 11.050 zł, i stanowiła efekt wyliczeń: $22.100 \text{ zł} : 2$ (uwzględniając jednak równe udziały stron w majątku wspólnym). Odejmując od tego wartość przedmiotów, które przypadły wnioskodawczyni (2.400 zł), Sąd zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 8650 zł tytułem spłaty, o czym jak w pkt III sentencji postanowienia. Jednocześnie na podstawie art. 212 § 3 k.c. Sąd oznaczył termin i sposób uiszczenia spłaty przez uczestnika postępowania, nakazując jemu zapłatę w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty w przypadku uchybienia terminowi płatności. Przy takim ustaleniu spłaty Sąd miał na uwadze w szczególności czas trwania postępowania, wysokość spłaty obciążającej uczestnika postępowania oraz jego sytuację majątkową. Tak ustalony termin spłaty, z jednej strony umożliwi uczestnikowi postępowania zgromadzenie środków na realizację tego obowiązku, a z drugiej – nie spowoduje nadmiernego zmniejszenia wartości spłaty wskutek ciągłej inflacji.

Z ustalonym sposobem podziału majątku został skorelowany obowiązek wydania przyznanych wnioskodawczyni składników majątkowych, o czym orzeczono w punkcie IV sentencji orzeczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł po myśli art. 520 § 1 k.p.c. Jednocześnie Sąd uznał, iż sytuacja majątkowa obojga zainteresowanych nie pozwala na obciążenie ich kosztami sądowymi. W efekcie Sąd orzekł jak w pkt V postanowienia.